

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 350/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o., zastúpenej Advokátskou kanceláriou CHOCHOLÁK & ČESLA s. r. o., Rumanova 2, Košice, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Chochoľák, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 147/2013-272 z 5. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2013 osobne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o. (ďalej aj „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou CHOCHOLÁK &

ČESLA s. r. o., Rumanova 2, Košice, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Chochoľák, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 147/2013-272 z 5. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka sa zaoberá okrem iného poradenstvom v oblasti zdravého životného štýlu a predajom špeciálnej proteínovej stravy... od obchodnej spoločnosti V. V napadnutom uznesení je sťažovateľka označená ako „zúčastnená“ osoba.

Dňa 23. apríla 2013 bol Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi v 1. rade a odporcovi v 2. rade nariadenia predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením sp. zn. 30 CbPv 1/2013 z 20. mája 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia z 20. mája 2013“) nariadil predbežné opatrenie, ktorým sťažovateľke ako „zúčastnenej“ osobe uložil povinnosť zdržať sa predaja, distribúcie produktov značky... v baleniach napodobňujúcich vyhotovenie, spôsob balenia a/alebo grafický spôsob riešenia produktov..., a to najmä v baleniach s grafickým spôsobom riešenia ako je vyobrazené v prílohe uznesenia, až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia z 20. mája 2013 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie krajského súdu arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, keďže *„Krajský súd sa v napádanom uznesení okrem rekapitulácie skutkového stavu a vyjadrení sporových strán, nevenoval osobitne vyhodnoteniu jednotlivých tvrdení Sťažovateľa a odôvodneniu svojho rozhodnutia, ale sa len prihlásil k záverom Okresného súdu Košice I. ktorý sa vo svojom Uznesení o nariadení*

predbežného opatrenia taktiež nevenoval dôvodom nariadenia predbežného opatrenia vo vzťahu k Sťažovateľovi ako zúčastnenej osobe, t. j. k V. časti Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia. Navrhovateľ v Návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vôbec neosvedčil tvrdenie, že Odporca v 2. rade spolupracoval so spoločnosťou V. pri uvedení produktu... na trh a predbežné opatrenie bolo vydané iba na základe podozrenia, t. j. abstraktnej možnosti. Zároveň Sťažovateľ v dobe podania Návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj v dobe nariadenia predbežného opatrenia nebol nijako prepojený s Odporcom v 2. rade ani Odporcom v 1. rade, a teda Odporca v 2. rade a ani Odporca v 1. rade nemá žiadny prospech z obchodnej činnosti Sťažovateľa a nemá na ňu ani žiadny vplyv. Sťažovateľ je na trhu len predajcom konkurenčného produktu..., ktorý sám nakupuje od spoločnosti V., ktorá produkt... uviedla na trh, a to bez spolupráce s odporcom v 2. rade a odporcom v 1. rade. Časť V. výroku Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia sa vôbec netýka úpravy pomerov účastníkov konania, t. j. navrhovateľa a odporcu v 1. rade a odporcu v 2. rade. Pritom základným zákonným predpokladom na nariadenie predbežné opatrenia je práve potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Krajský súd sa v napádanom uznesení vôbec nevysporiadal s námietkami sťažovateľa v odvolaní, ktoré závažným spôsobom spochybňovali závery Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia v jeho V. časti.

Vzhľadom na vyššie uvedené je podľa názoru Sťažovateľa záver Okresného súdu Košice I ako aj Krajského súdu o potrebe nariadenia predbežného opatrenia v časti V. výroku Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nielen neopodstatnený, ale aj neodôvodnený, a teda arbitrárny. “.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež namieta, že v jej veci konajúci súd uplatnil nesprávny výklad § 74 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v súlade s ktorým „súd môže pred začatím konania nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Aby bolo možné nariadiť predbežné opatrenie, je potrebná jedna z dvoch podmienok, ktoré predpokladá zákon, a to:

- 1. dočasnosť úpravy pomerov účastníkov, alebo*
- 2. obava z ohrozenia výkonu rozhodnutia.*

Vychádzajúc z ustanovenia § 74 ods. 1 OSP, základným predpokladom na nariadenie predbežného opatrenia bola v prejednávanej veci potreba dočasne upraviť pomery účastníkov konania do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Nariadením predbežného opatrenia Uznesením o nariadení predbežného opatrenia v jeho časti V. však nedošlo k naplneniu tejto zákonnej podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia v časti V. nijako neupravuje pomery medzi Navrhovateľom a Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade. Výkon podnikateľskej činnosti Sťažovateľa spočívajúci v predaji produktu... nijako nezasahuje do vzájomných pomerov medzi Navrhovateľom a Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade, ktoré sú predmetom konania vo veci samej. Konkurenčný produkt... a ani spoločnosť V. ako distribútor, ktorý uviedol produkt... na trh, nie sú predmetom konania vo veci samej. Sťažovateľ nie je v nijakom osobnom ani majetkovom prepojení s Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade a teda predajom produktu... zo strany Sťažovateľa nedochádza k zásahu do pomerov medzi Navrhovateľom a Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade, ktoré sú predmetom konania vo veci samej.

Ako vyplýva zo samotného Návrhu na nariadenie predbežného opatrenia Navrhovateľ sa návrhom vo veci samej mieni voči Odporcovi v 1. rade a Odporcovi v 2. rade domáhať, aby porušenie alebo ohrozenie práv k ochrannej známke... zo strany Odporcu v 1. rade a Odporcu v 2. rade ako aj ich nekalosúťažné konanie boli zakázané, resp. bolo im uložené zdržať sa takéhoto konania a bolo im uložené následky tohto konania odstrániť. Navrhovateľ sa tiež mieni z uvedených dôvodov domáhať primeraného zadostučinenia v peniazoch a zároveň požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia a náhradu škody.

Cieľom Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia malo byť, aby sa Odporca v 1. rade a Odporca v 2. rade nedopúšťal porušovania práva z ochrannej známky a nekalej súťaže voči Navrhovateľovi, a to až do skončenia konania vo veci samej. Tomuto cieľu však vôbec nekorešponduje nariadenie predbežného opatrenia v Časti V. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia, ktorým sa uložila povinnosť Sťažovateľovi a teda neexistuje proporčný vzťah medzi Nariadením predbežného opatrenia v časti V. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia a sledovaným cieľom. To, že neexistuje proporčný vzťah medzi

nariadením predbežného opatrenia v časti V. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia a sledovaným cieľom, vyplýva aj zo skutočnosti, že ani prípadný úspech Navrhovateľa v konaní vo veci samej nebude mať dopad na predaj produktu... Sťažovateľom, nakoľko produkt... nie je predmetom konania vo veci samej a akékoľvek obmedzenie podnikateľskej činnosti Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade v oblasti predaja proteínovej diéty nebude mať vplyv na Sťažovateľa a na jeho podnikateľskú činnosť, nakoľko Sťažovateľ nie je personálne ani majetkovo prepojený s Odporcom v 1. rade a Odporcom v 2. rade.

Nariadenie predbežného opatrenia v časti V. výroku Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia sa týka obmedzenia výkonu podnikateľskej činnosti Sťažovateľa, t. j. konkrétne predaja a distribúcie produktu... od spoločnosti V. v baleniach údajne napodobňujúcich produkty..., pričom Sťažovateľ nemal a ani nemá uzatvorenú s Navrhovateľom žiadnu zmluvu, ktorá by jej zakazovala predávať či distribuovať konkurenčné produkty proteínovej diéty a zároveň už v čase vydania predbežného opatrenia nebola majetkovo, či personálne prepojená s Odporcom v 1. rade, či Odporcom v 2. rade. Z uvedeného vyplýva, že v konkrétnom prípade nie je daná spojitosť medzi konaním o nariadenie predbežného opatrenia v časti V. výroku Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia a vecou samou, a teda na nariadenie predbežného opatrenia v časti V. výroku uznesenia nebol daný dôvod. Predbežná ochrana sa môže poskytovať iba pre právny vzťah, ktorý je alebo bude predmetom konania vo veci samej. V danom prípade však všeobecné súdy predbežným opatrením zasiahli do právneho vzťahu, ktorý nie je a ani nebude predmetom konania vo veci samej.

Okresný súd Košice I v časti V. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia ako aj Krajský súd teda chybné vyložili a aplikovali ustanovenia § 74 ods. 1 OSP, nakoľko Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia v svojej časti V. nijako neupravovalo pomery účastníkov konania, čím došlo k porušeniu základného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru....

Ďalším procesným excesom Krajského súdu, ktorého sa dopustil potvrdením Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia v jeho V. časti je skutočnosť, že Krajský súd v Napádanom uznesení nijako nereflektoval na námietku Sťažovateľa, že Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nemá prílohu, hoc na ňu vo svojom výroku V. časti

Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia odkazuje, čím je Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nevykonateľné.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - spoločnosti S. s. r. o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/147/2013-272 zo dňa 05. augusta 2013 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/147/2013-272 zo dňa 05. augusta 2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný spoločnosti S. s. r. o. nahradiť trovy konania v sume 330,13 eur na účet jej právneho zástupcu CHOCHOLÁK & ČESLA s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré je podľa jej názoru arbitrárne a neodôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právnych noriem všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v napadnutom konaní aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy), pričom ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu [v danej veci § 74 ods. 1 OSP] týkajúci sa nariadenia predbežného opatrenia je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce zákonu, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP. Táto právna norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v rozsahu, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 211 ods. 2 OSP). Odlišnú úpravu k § 157 ods. 2 OSP pre odvolacie konanie obsahuje § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“ (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale

nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal aj zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú predbežné opatrenia, resp. návrhy na ich nariadenie zamietajú, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje predbežné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho nariadenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže

zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 350/2011).

Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa nariadenia predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie účinkov ktorých je časovo obmedzené a môžu byť kedykoľvek na návrh účastníka konania zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia z 20. mája 2013. Okresný súd svojím uznesením z 20. mája 2013 okrem iného sťažovateľke ako „*zúčastnenej*“ osobe nariadil povinnosť zdržať sa predaja, distribúcie produktov značky... v baleniach napodobňujúcich vyhotovenie, spôsob balenia a/alebo grafický spôsob riešenia produktov..., a to najmä v baleniach s grafickým spôsobom riešenia ako je vyobrazené v prílohe tohto uznesenia, až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Z predloženého rozhodnutia okresného súdu z 20. mája 2013 vyplýva, že navrhovateľ v konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 30 CbPv 1/2013 je právnickou osobou, ktorá podniká v oblasti obchodovania s vysoko proteínovými potravinami a výživovými doplnkami vybraných značiek, ktoré sú registrovanými ochrannými známkami. Zmluvou o spolupráci uzavretou medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade 21. decembra 2011 v znení jej dodatku sa odporca v 1. rade okrem iného zaviazal, že počas trvania zmluvy o spolupráci neuzavrie s treťou osobou vo vzťahu k vysokoproteínovým potravinám akúkoľvek zmluvu s rovnakým alebo obdobným predmetom ako zmluva o spolupráci. Odporca v 1. rade sa ďalej zaviazal, že nebude na vlastný ani cudzí účet

realizovať činnosť, ktorá by spočívala v distribúcii alebo predaji vysoko proteínových potravín, a po skončení jej platnosti nebude oprávnený na používanie obchodnej značky a loga a iných práv duševného vlastníctva, ktorých nositeľom je navrhovateľ alebo jeho dodávateľ, a že nebude používať žiadnu inú obchodnú značku a/alebo logo, ktoré by mohlo viesť k zámene s obchodnou značkou alebo logom spoločnosti navrhovateľa alebo jeho dodávateľa.

Odporca v 2. rade sa v čase, keď odporca v 1. rade ako sprostredkovateľ navrhovateľa získal know-how týkajúci sa schémy zabezpečenia jednotlivých zložiek, ktoré tvoria finálne produkty navrhovateľa, následne rozhodol, že vytvorí vlastný produkt a spoluprácu, tak ako bola vedená s navrhovateľom, bude realizovať cez vlastnú obchodnú spoločnosť. Bez predchádzajúcej dohody s navrhovateľom odporca v 2. rade založil v júli 2012 s P. L. obchodnú spoločnosť M., v ktorej vystupoval ako 50 % spoločník a konateľ napriek tomu, že bol zároveň spoločníkom a jediným konateľom odporcu v 1. rade. V tejto funkcii na základe spolupráce navrhovateľa a odporcu v 1. rade disponoval všetkými dôležitými informáciami týkajúcimi sa redukčnej diéty na báze vysoko proteínových potravín. M. má rovnaký predmet podnikania ako odporca v 1. rade, ktorej konateľom a spoločníkom bol aj odporca v 2. rade. Od 8. marca 2013 spoločnosť M., zmenila obchodné meno na S. s. r. o. (sťažovateľka, pozn.), a odporca v 2. rade bol nahradený na pozícii spoločníka a vo funkcii konateľa S. L.

Odporcovia v 1. rade a 2. rade sa podľa navrhovateľa dopustili konania v rozpore so zmluvou o spolupráci a stále sa dopúšťajú nekalosúťažného konania, a to predovšetkým tým, že v priebehu januára 2013 zvolali stretnutie odberateľov navrhovateľa, na ktorom apelovali na odberateľov navrhovateľa, aby neakceptovali návrh novej rámcovej zmluvy predložený navrhovateľom, a viedli s odberateľmi navrhovateľa aktívnu cieľenú kampaň v úmysle poškodiť navrhovateľa.

Navrhovateľ mal preto dôvodné podozrenie, že odporca v 2. rade informácie, ktoré sa dozvedel od navrhovateľa a s ním spolupracujúcich zneužil v prospech konkurencie, pričom začiatkom januára 2013 spoločnosť V. začala na trh uvádzať vysokoproteínové výrobky...,

ktoré na prvý pohľad vychádzajú z výrobkov, ktoré sú chránené ochrannou známkou, pričom distribútorom výrobkov... sú najmä centrá patriace pod spoločnosť M. (v súčasnosti sťažovateľka).

V nadväznosti na uvedené právne východiská a skutkový stav v posudzovanej veci ústavný súd poukazuje na relevantnú časť uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013, ktorý k nariadeniu predbežného opatrenia predovšetkým uviedol:

„Navrhovateľ svojim návrhom a priloženými listinnými dôkazmi bezprostredne hroziacu ujmu potrebné osvedčil t. j. uviedol a doložil všetky skutočnosti, na základe ktorých je možné usúdiť, že je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov a nejde len o subjektívne pocity navrhovateľa, ale o riadne osvedčené objektívne skutočnosti.

Podľa § 74 ods. 1 O. s. p., pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Podľa § 76 ods. 1 písm. e), f) O. s. p. predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi najmä, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal, alebo niečo znášal. Podľa ods. 2 cit. zákona, predbežným opatrením možno nariadiť povinnosť niekomu inému než účastníkovi len vtedy, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. Podľa ust. § 76 ods. 4 O. s. p., ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať. Podľa ust. § 44 ObchZ nekalou súťažou je konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Nekalá súťaž sa zakazuje. Podľa ust. § 44 ods. 2 písm. c), d) ObchZ nekalou súťažou podľa odseku 1 je najmä: vyvolávanie nebezpečenstva zámeny, parazitovanie na povesti podniku.

Podľa ust. § 48 ObchZ parazitovaním je využívanie povesti podniku, výrobkov alebo služieb iného súťažiteľa s cieľom získať pre výsledky vlastného alebo cudzieho podnikania prospech, ktorý by súťažiteľ inak nedosiahol. Podľa ust. § 50 ods. 1 ObchZ zľahčovaním je konanie, ktorým súťažiteľ uvedie alebo rozširuje o pomeroch, výrobkoch alebo výkonoch

iného súťažiteľa nepravdivé údaje spôsobilé tomuto súťažiteľovi privodiť ujmu. Predbežné opatrenie nie je konečným rozhodnutím a jeho účelom je dočasná úprava pomerov účastníkov. Účelom predbežného opatrenia je pružne a rýchlo riešiť situáciu, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah súdu spočívajúci v dočasnej úprave pomerov účastníkov. Nutnosť zabezpečenia práva takýmto spôsobom je daná aj vtedy, ak hrozí zánik alebo obmedzenie práva, a z toho dôvodu nemožno vyčkať na rozhodnutie vo veci samej. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že nariadenie predbežného opatrenia je reakciou na naliehavú potrebu dočasne upraviť pomery účastníkov konania do doby meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Vydanie predbežného opatrenia predpokladá, aby sa osvedčila aspoň danosť práva, a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy. Podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené. V danom prípade je potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti práva, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana ako i osvedčenie, že existuje nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy. Súd sa stotožňuje s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu. Uloženie povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej v lehote do 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia súd opiera o ust. § 76 ods. 3 O. s. p.“

Z citovanej časti uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013 vyplýva, že tento sa v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku (§ 76 ods. 4 OSP) stotožnil v celom rozsahu so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05), pričom v okolnostiach namietaného prípadu v súlade s procesnoprávnymi predpismi postupovali tak okresný súd (pri uplatnení § 76 ods. 4 OSP), ako aj krajský súd (pri uplatnení § 219 ods. 2 OSP).

Osobitne sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľky, podľa ktorej sa krajský súd v napadnutom uznesení vôbec nezaoberal jej argumentom o tom, že uznesenie

prvostupňového súdu o nariadení predbežného opatrenia nemá prílohu, hoci na ňu vo výroku odkazuje. Z výroku V uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013 vyplýva, že *„zúčastnená osoba je povinná zdržať sa predaja, distribúcie produktov značky... v baleniach napodobňujúcich vyhotovenie, spôsob balenia a/alebo grafický spôsob riešenia produktov..., a to najmä v baleniach s grafickým spôsobom riešenia ako je vyobrazené v prílohe tohto uznesenia až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“*.

Výrok rozhodnutia všeobecného súdu ako jediná jeho časť nadobúda právoplatnosť a po nadobudnutí právoplatnosti je pre účastníkov a zákonom ustanovené subjekty záväzný. Z hľadiska požiadavky materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia výrok musí byť formulovaný určito, jasne, výstižne a zrozumiteľne. Z výroku rozhodnutia musí jednoznačne a nepochybne vyplývať uložená povinnosť. Ak všeobecný súd do výroku rozhodnutia neuvedie konkrétny rozsah reálneho plnenia povinností a výrok mieni formulovať s odkazom na obsah prílohy, požiadavku určitosti a materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, v takom prípade spĺňa výrok, ktorý odkazuje na konkrétnu povinnosť reálneho plnenia obsiahnutú v pripojenej prílohe, ktorá sa tak stáva súčasťou výroku súdneho rozhodnutia (pozri k tomu napr. aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 36/2011 z 30. novembra 2012).

V okolnostiach namietaného prípadu spĺňa výrok V uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013 podľa názoru ústavného súdu aj bez priloženej prílohy podmienku materiálnej vykonateľnosti, keďže je formulovaný určito, jasne a výstižne (všeobecný súd sťažovateľke neuložil výrokom povinnosť, ktorej rozsah mienil formulovať výlučne odkazom na prílohu, táto je za daných okolností prostriedkom, ktorým všeobecný súd len bližšie konkretizuje obsahovú náplň uloženej povinnosti).

Ústavný súd už vyslovil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní. Preto, ak krajský súd v konkrétnostiach prerokúvaného prípadu na námietku sťažovateľky o „nevykonateľnosti výroku“ uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013 v napadnutom uznesení nereagoval,

s prihliadnutím na už citované, nedopustil sa takého pochybenia, na základe ktorého by ho ústavný súd mohol z ústavného hľadiska spochybňovať.

Ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľky nemožno napadnuté uznesenie krajského súdu v časti, v ktorej sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 20. mája 2013 o potrebe nariadenia predbežného opatrenia, považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Okresný súd dospel k záveru o potrebe uloženia povinnosti vyplývajúcej z predbežného opatrenia sťažovateľke ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho právny záver je logickým dôsledkom skutkových a právnych dôvodov uplatnených navrhovateľom v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, z ktorého vyplynulo, že uloženie takejto povinnosti zúčastnenej osobe bolo nevyhnutné pre splnenie povinností uložených účastníkom konania (odporcovia v 1. a 2. rade), a preto bolo tiež spravodlivé splnenie takúto povinnosť od zúčastnenej osoby vyžadovať. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdené, preto ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 2/06).

Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k vysloveniu ich porušenia, a preto rozhodol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. I. ÚS 91/06 a III. ÚS 84/2011).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014